

Sygn. akt IV Ka 570/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Ewa Rusin
Protokolant:	Marta Synowiec

po rozpoznaniu w dniu 11 września 2015 r.

sprawy **R. Ż.**

syna M. i M. z domu H.

urodzonego (...) w P.

obwinionego z art. 92a kw w zw. z art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997 roku prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1127).

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 13 kwietnia 2015 r. sygnatura akt III W 568/14

I. uchyła zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 kpw w zw. z art. 45 § 1 kw umarza postępowanie w sprawie;

II. na podstawie art. 118 § 2 kpw stwierdza, że koszty postępowania w sprawie ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt IV Ka 570 / 15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu wyrokiem dnia 13 kwietnia 2015r. sygn. akt III W 568/14:

I. obwinionego R. Ż. uznał za winnego tego, że w dniu 4.08.2013 roku w W. o godzinie 10.00 kierując samochodem marki A. o numerze rejestracyjnym (...) w terenie zabudowanym na ulicy (...) przekroczył dozwoloną prędkość wynoszącą 50 km/h poruszając się z prędkością wynoszącą 74 km/h, tj. o 24 km/h, tj. popełnienia wykroczenia z art. 92 a kw w zw. z art. 20 ust 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym Dz.U. z 2012 roku, poz. 1137 i za czyn ten na podstawie powołanego przepisu wymierzył karę grzywny w wysokości 250 (dwieście pięćdziesiąt złotych),

II. zwolnił obwinionego od ponoszenia kosztów procesu zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa oraz nie wymierzył mu opłaty sądowej.

Z wyrokiem tym w całości nie zgodził się obwiniony, wnosząc apelację za pośrednictwem obrońcy.

Apelujący zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. Na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. w zw. z 109 § 2 k.p.o.w obrazę przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia, tj.:

a) naruszenie przepisu art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 42 § 1 k.p.o.w poprzez nieuzasadnione oddalenie wniosku dowodowego obrońcy o powołanie biegłego sądowego w celu porównania wizerunku osoby przedstawionej na zdjęciu z wizerunkiem obwinionego R. Ż. pomimo tego, że wniosek ten zmierzał do ustalenia, czy osoba obwinionego jest zgodna z osobą ze zdjęcia a nie jedynie zbieżną z jej postacią;

b) naruszenie art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.o.w przez niewyjaśnienie podstaw orzeczenia poprzez niewskazanie, które fakty sąd uznał za udowodnione, na jakiej podstawie i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, w szczególności na całkowitym pominięciu i nie odniesieniu się do argumentacji obrony, dotyczącej umorzenia postępowania prowadzonego na podstawie art. 92a k.w. a podjęciu postępowania na podstawie art. 96 § 3 k.w. oraz przekroczeniu uprawnień Straży Miejskiej w W. poprzez prowadzenie postępowania względem spółki prawa handlowego;

3) naruszenie przepisu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.o.w. i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.o.w. poprzez:

a) dokonanie dowolnej a nie swobodnej, a w konsekwencji błędnej oceny materiału dowodowego polegające:

- na oparciu rozstrzygnięcia wyłącznie na nieczytelnym oraz niewyraźnym zdjęciu z fotoradaru, w sytuacji której z wyjaśnień obwinionego jednoznacznie wynika, że w tym dniu nie prowadził on pojazdu marki A. w miejscowości W., natomiast samochód ten jest pojazdem służbowym będącym własnością spółki (...) Sp. z o.o. a dostęp do niego posiadają wszyscy jej pracownicy;

- na oparciu rozstrzygnięcia wyroku, na niepodpisanym przez żadnego z funkcjonariuszy Straży Miejskiej w W. wydruku z fotoradaru (Raport nr (...) z dnia 18.04.2014) mającym rzekomo stanowić dowód popełnienia przez obwinionego wykroczenia;

2. Na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.o.w. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mogący mieć wpływ na treść orzeczenia poprzez:

a) przyjęcie wbrew logice i zasadom prawidłowego rozumowania, że wizerunek osoby prowadzącej pojazd, utrwalony przez urządzenie rejestrujące (fotoradar) jest na tyle czytelny, że daje podstawy do przyjęcia, że osobą prowadzącą pojazd marki A. jest obwiniony R. Ż.;

b) błędne ustalenie, że obwiniony prowadził „swoją” pojazd marki A. o nr rej. (...) w sytuacji, której jest on własnością osoby (...).z o.o z/s w R..

Tym samym apelujący wniósł o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie obwinionego od zarzucanego mu czynu

ewentualnie o

2) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji;

3) zasądzenie na rzecz obwinionego kosztów postępowania wg norm przepisanych w tym kosztów obrony z wyboru..

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja kwestionując sprawstwo obwinionego jest bezzasadna, jednakże odnoszenie się merytoryczne do zawartych w niej zarzutów byłoby zbędne.

W niniejszym postępowaniu aktualnie zachodzi negatywna przesłanka procesowa w postaci przedawnienia karalności zarzucanego obwinionemu wykroczenia, tj. okoliczność wyłączająca postępowanie. Zgodnie bowiem z treścią art. 45 § 1 kw karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu popełnienia wykroczenia upłynął rok, a okres ten ulega wydłużeniu do lat 2 tylko wtedy, gdy w pierwszym z okresów wszczęto postępowanie. W świetle powyższego nie ulega wątpliwości, że skoro zarzucony obwinionemu czyn miał miejsce w dniu 4 sierpnia 2013r., to od tej daty upłynęło już ponad 2 lata. Oznacza to, że w sprawie zaistniała ujemna przesłanka procesowa, o której mowa w art. 5 § 1 pkt 4 kpw, nakazująca uchylić zaskarżony wyrok i umorzyć postępowanie w sprawie.

W konsekwencji takiego rozstrzygnięcia kończącego proces, o kosztach postępowania w sprawie orzeczono na podstawie art. 118§ 2 kpw, stwierdzając, że ponosi je Skarb Państwa.